

BARNET.

Novell af
ERNEST WICHERT.

(Forts. från förra numret).

— Och på din sida blir det naturligtvis vid det gamla?
— Om du menar mina systrar —
— Det är dem, jag menar.
— Ja, dem kan jag då icke jaga bort för att göra dig till pass.
— Jaga dem bort? Ja, om du kallar det så.
— Den gamla affären är ett familjeför. Den tillhör oss i gemenskap.
— Och de äro så hyggliga att tala dig i den.
— Du är orättvis mot mina systrar, Julia.
— De kunna icke tala mig, hur kärleksfulla de än tyckes vara gent emot dig.
— Om du blott —
Allt blir således vid det gamla, det är blott det, jag vill veta.
— Men, min Gud! Det kunde ju ingås en kompromiss...

— Jag måste bedja om en tydlig förklaring, yttrade nu justitierådet Meck, idet han satte glasögonen till rätta och böjde det spetsiga hakskägget nästan lodrätt i höjden, som en lans. Det är min plikt gent emot denna unga dam och hennes ärade fru moder att fördraga de nödvändiga garantierna.

— Ni skall icke göra er något besvär mera, sade Fru Holder åter alldeles kyligt. Jag är redan fullständigt orienterad.

Hon vände sig till sin man.
— Min herre, jag beklagar, att jag ett ögonblick var så svag att tro på det allvarliga i edert förslag. Ni har möjligen lyckats att genom att hyckla försenlighet vinna herrarnas förtroende. Men mitt beslut står orubbligt fast: jag vänder aldrig mer tillbaka till ert hus.

— Julia —, bad han.
— Kalla mig ej längre så, förbjöd hon honom strängt. Vi hafva intet mer att skaffa med hvar andra.

Han gjorde en axelryckning och trädde tillbaka.

Vid den sista något teatraliska repliken kunde en och annan af domarna knappast dölja ett leende. Uppträdandet närmade sig raskt sitt slut. Rätten behöfde blott mycket kort tid till överläggning. Domen blef afkunnad och lydde på skilsmässa; hustrun blef förklarad för den skyldiga parten.

Fru Holder, synbarligen mycket tillfredsställd, adfägnade sig genast tillika med sin moder, beledsagad af justitierådet Meck, som i sin långa robe och med baretten skjuten bakåt på nacken gjorde en komisk figur, idet han med korta steg, trippade omkring damerna. Holder väntade, till dess väntans var tom. Han såg mörk och missnöjd ut. Då hans systrar närmade sig honom med beklagande i minner och ord, afvisade han dem kort.

Nästa mål kom nu före.

II.

— Gud ske lof, att ni ären skilda åt, sade fru Klingebell, så snart hon tagit plats vid sidan af sin dotter i vagnen, som höll utanför.

— Hvarför säger du: Gud ske lof, mamma? frågade Julia, vida mer muntert än man skulle väntat. Jag tror, att det i och för sig är en stor olycka, när ett äktenskap måste skiljas åt.

— Helt säkert i och för sig. Men det beror då väsentligen på omständigheterna.

— Vill du tro, jag var icke långt ifrån att låta mig bedröas?
— Ah, det är då omöjligt.
— Jag var så rädd för denna sammankomst, fastän jag icke ville lägga det i dagen, mamma. Jag höll verkligen en gång så mycket af Franz —

— Men barn då!
— Annars hade jag då icke gift mig med honom och till på köpet emot din önskan. Jo — det är slumpen. Ty han är i grund och botten en hjertansgod människa.

— Julia —
— Endast svag, om han skulle vara energisk, och envis, då han skulle gifva efter. Då han åter talade så vänligt till mig... Nå, nu är det förbi låtom oss ej mera tänka därpå.

— Låtom oss ej mera tänka därpå.
Julia suckade.

— En fränskid hustru! Och det är min skull.

— Det är ju blott en formalitet, mitt barn. Vår vän, justitierådet Meck, har förklarat det för mig. Det är ändå väl, att din afidne fader i sitt testamente har insatt mig till din närmaste arvinge och gifvit dig hänvisning på min kvarlätningskap. På det sättet kan Holder icke röra vår lilla förmögenhet.

— Han skulle ej heller i motsatt fall hafva gjort något anspråk på den. Därtill känner jag honom för väl.

— Nå, nå — en köpmann...

— Mamma, du har en alldeles ogrundad fördom mot köpmän.

— Så! Har jag det? Det vet jag icke någonting om.

— Det finns särdeles rättsinniga människor bland dem.

— Men de taga, hvad de kunna få, i synnerhet de mera obetydliga, som i grund och botten icke äro annat än krämare.

— Det göra alla människor, mamma.

— Det är likväl skilnad. Det kan icke förnekas, att det i ämbetsståndet i allmänhet råder ett vida mer nobelt tänkesätt. Där göra sig andra hänsyn gällande. Den som uppvuxit i

en familj ur ämbetsmannaklassen skall öfver allt sakna dessa. Min farfar var, som du vet, kriminalråd. Alla hans sex söner blevo kungliga ämbetsmän eller militärer och lefva till en del ännu i mycket ansedda ställningar. Jag vill blott påminna om min broder, postdirektören, som nu till på köpet är kejsarlig ämbetsman. Min fader måste ju tydligen kunna erinra dig som pensionerad major. För sina dottrar kunde han visserligen icke ställa höga fordringar. Jag blef gift med en underordnad ämbetsman, men han var ändå tillika officer vid landvärdet och hade säkerligen, då han icke var utan förmögenhet, till och med under tidernas lopp uppnått geheimsrådstitel.

— Och en plats i ministären, supplerade den unga hustrun något otåligt. Hon kunde dessa genealogiska upplysningar utantill.

Kansliråddinnan sände henne en förebrående blick. Ja, slutade hon, om han icke ty värr så tidigt blifvit kallad härifrån. Jag vill blott säga, mitt kära barn, att jag hade rätt att önska, att denna tradition blifve härfvid af dig, min enda dotter. Förbindelsen med en köpmann måste hämma sig. Holder var ju förmögen nog att kunna lifnara en hustru — kan händera mer lysande än hon kunde vänta af en högre ämbetsman. Men hvilken löjlig, öfverdrifven vikt lade han på sin så kallade gamla firma! Som om en sådan sak kunde mäta sig med en värdig titel. Talade han icke om brist och nöd, när frågan gälde personer i de mest inflytelserika ställningar, hvilka mödosamt, men rättfärdigt slog sig igenom med sin knappa lön. Man förtjänar helt säkert ära genom att stå bakom en disk. Och kan något sådant som ett gammalt ärligt handelshus förekomma i jämförelse med en ämbetsman? Hur kan det imponera på mig, att en Furchtegott eller Nathaniel Holder har haft affär där för öfver hundra år sedan? Men hela olyckan härstammar från handelshuset. De två systrar betraktade sig som orörliga inventarier där. Jag tror, att till och med de infödda råttorna och mossen blifva beskyddade till ära för firman. Det är så man kan ömsa sig däröfver.

Fru Julia drog en djup suck. Så betraktar du det nu, sade hon. Men ett sådant gammalt hus har ändå afven något ärevärdigt genom de många möblerna från förra dagar.

— Ja, jag måste verkligen skratta, föll hennes mamma allt annat än muntert i talet, när jag tänker på den dagen, då din utstyrel blef transporterad dit in. Hvilken olycka var det icke! Öfverallt stod något från farfars eller farfars fars tid, och man kunde icke flytta det från väggen, utan att benen föll af eller botten ramslade ur. Och de tårar, som så blefvo utgjutna af de två damerna! Jag blef naturligtvis betraktad som en ren barbar. Den gången hade vi redan kunnat förtäta allt, hvad som skulle följa efter, och i rätt tid hafva afbrutit hela förbindelsen. Men du var ju också så förälskad i det hela anskitet! — Där har du nu följerna.

Den blonda, lilla kvinnan stirrade tankfullt bort på den lilla sko, som hade tryckt sig i sätet midt emot. Det hade dock blifvit bra allt sammans, mamma, yttrade hon, om blott systrarna —

— Ja visst! Denna tillgift var för mycket.

— Det vill säga, mamma, jag vill icke göra dem orätt. De kunde verkligen hafva gått i elden för sin broder.

— Det är några riktiga kattor — till att vara hala och att riva.

— Du har från början haft antipati mot dem.

— Det har jag i alla händelser icke lagt i dagen.

— Ah — mamma!

— Hvad menar du med det? Jag tycker, att du öfver hufvud är i ett besynnerligt lynne, kära barn. Jag hade väntat, att du skulle jubla, nu då du omsider har erhållit din frihet åter.

— Ack, mamma...

— Det fattas icke mycket i, att du gör mig förebräelser för hvad som är skett.

— Låtom oss icke tala därom, mamma.

— Nej, låtom oss icke tala därom.

Fru kansliråddinnan drog den brokiga schalen mer samman öfver axlarna, harskade sig och såg ut genom vagnöstrarna.

De hade ännu icke anknutit samtalet igen, då de stannade utanför sin bostad. Den äldre damen gick i förväg upp för trappan och gaf redan på vägen pigan anvisningar med afseende på den försenade middagen. Golvmattna i entréen låg snedt, hvilket hon icke kunde låta passera utan en anmärkning, på hvilken så följde ett näsvist svar. Tilltalen och svaren blefvo fortsatta ända ut i köket.

Fru Julia Holder såg helt melankolsk ut, då hon trädde in i hvardagsrummet. En förtjusande liten pojke med guldglöd hår och stora blå ögon slet sig genast los från barnpiggen och sprang bort till henne. Han hängde sig vid hennes arm och frågade på sitt barnliga språk, hvarför hon icke hade tagit pappa med sig. Hon lyfte honom upp, tryckte honom till sitt bröst och kysste honom ömt. Men därmed bragte hon honom icke till tystnad. Lina hade lofvat, att om han vore riktigt snäll, mamma skulle föra pappa med sig. Och han hade varit riktigt snäll och blott brutit benet af en enda tennsodd. Fru Holder grälade på pigan, därför att hon kunde säga något sådant till barnet. Men Lina förstod att försvara sig. Lille Kristian talade alltid om sin pappa och frågade för hvarje sak han tog i handen, om pappa förärat honom den. Så hade hon icke vetat att hjälpa sig på annat sätt. Den lille bytingen stod fast vid sitt, att pappa hade fört soldaterna och ryttarna med sig och säkerligen skulle föra ännu fler med sig. Stackars barn, nu har du ingen far mer, sade fru Julia svärmodigt. Detta motsade han på det bestämdaste. Jo! jag har en far, och han är så god.

Slutligen blef han stygg, ville icke kyssa sin moder och sprattlade så länge med armarna, tills hon satte honom ned på golvet. Mormor kom och grälade. Du måste nu taga dig mera af hans uppfostran, anmärkte hon. Han är icke van vid lydnad.

— Om han blott ville hålla riktigt mycket af mig! tyckte den kärleksfulla modern. Men han tänker alltid på sin far.

— Man bör alls icke tala om honom i barnets närvaro, sade kansliråddinnan. Barn brukar snart glömma.

— När jag tänker på, att han skulle glömma mig... Tårarne runno ned för hennes kinder. Hon bar sin hatt in i sofkammaren och gömde sina handskar i en låda i toalettmöblen, sedan hon slöt ut dem.

Hennes blick föll händelsevis i spegeln, och hon tycktes blifva förskräckt öfver de fuktiga ögonen och det bleka ansiktet. Så ung ännu, mumlade hon, och redan... Ack, det vore icke vida bättre att vara änka än fränskid hustru. Folk tror ju likväl, att det icke har någon annan grund —

Han emot aftonen kom justitierådet Meck på besök. Han var en gammal ungkarl på fyrtio år och kunde betrakta sig som vän i huset. Hans hår hade påfallande tidigt blifvit grått — som han påstod att de bekymmer han hade för andras skull — men hans ansikte erbjöd ännu de mest blomstrande färger. Gent emot kansliråddinnan spelade han den galante, och den tid hade varit, då hon på rent allvar tänkte på möjligheten af ett frieri. Detta var visserligen länge sedan, ännu före Julias giftermål. Sedan hon blifvit mormor, föll icke mera den tanken henne in. Förhållandet var nu ett stilla, vänskapligt sådant, om en annars icke någon vidare förändring hade inträffat i umgänget. Sedan Julia väntat tillbaka till sin moder, fann ju justitierådet sysselsättning som juridisk rådgivare. Han behandlade alltid fru Holder med en viss nästan pojaktig förlägenhet, medan han förut hade skänkt den unga flickan en mera faderlig ömhet. När han talade med henne, svängde han sig gerne med poetiska talesätt och förblommade vändningar. Däremot slog han ned ögonen och lög förläget, när hon sade ett eller annat vänligt ord till honom. Ville han kyssa hennes hand, förmodade sig läpparne till en spets, liksom om de skulle insuga honung, och så berörde han knappast den fina huden. Med komisk iver sökte den unga flickan för sig. Men hur mycket konfekt han än slösade på den lille bytingen, vann han dock ingenting därmed. Blott med mod lyckades han förmå honom till att "rida ranka" på hans spetsiga knän eller att frångåta honom en kyss. Han ville på sin tid ej heller komma bort till tant Cornelia, och detta hade gifvit anledning till mycken förargelse.

Nu gratulerade justitierådet till det lyckliga utfallet af processen. Vid dylika tillfällen kunde domen aldrig förutsetts. Men jag måste erkänna, att ni förhöll er mycket tapper, min ärade fru, läspade han, mycket tapper. Det var ingen bagatell att hålla ut i denna korseld. Det goda hjärtat har ju alltid ett ord med i spelet. Och herr Holder är ju också annars en mycket duktig man.

— Kan min dotter nu återtaga sitt flicknamn? frågade mamma.

— Däremot skulle väl knappast vara något väsentligt att invända, svarade han. Men af hvad skal? Jag hoppas, att min kära, unga väninna mycket snart skall utbyta båda namnen mot ett tredje.

Julia rodnade. Ni tager fel, herr justitieråd, sade hon, jag gifter aldrig om mig.

— Ah-ah! afbröt han henne, i det han sträckte fram halsen och drog ögonbrynen uppåt. Så illa vill ni väl icke försonda er emot världen. En så ung och vacker kvinna — han slog ned ögonen — hymens bojar kunna ju afven bestå af rosor.

— Julia vill betänka sig, menade kansliråddinnan. Hon är ju ännu så ung.

— Nej, för ingen del, mamma, försäkrade fru Holder. Redan för barnets skull gör jag det icke.

— Ett så förtjusande barn, utbrast justitierådet. Hvem skulle kunna vara så barbarisk att tillsluta sitt hjärta för det, när han älskar modern?

— Låtom oss lägga afgörandet i försynens hand, slutade fru Klingebell leende. I sådana saker bör man icke uppställa någon princip. Det kommer alltid an på personen. Hvem vet, om jag icke hade beslutit mig för ett nytt äktenskap, om... Önskar ni icke en kopp te, herr justitieråd —

Nästa dag grep kansliråddinnan första tillfället till att tala "ett allvarsamt ord" med sin dotter. Det blir nu nödvändigt, sade hon på sitt bestämda sätt, att vi ordna våra förhållanden, kära barn.

— Hvad menar du med det, mamma? frågade Julia något öfverraskad.

— Du har hittills på sätt och vis betraktat dig som min gäst, fortfor kansliråddinnan, och jag funnit det alldeles naturligt. Processen kunde ju också hafva fått en annan utgång. Nu är det afgjort, att du är skild från din man. Han har intet slags förpliktelser gent emot dig. Helt säkert gent emot barnet —

— Ack, mamma! Därom kan alls icke vara tal. Jag skulle hellre vilja bita af min tunga —

— Godt! Jag säger icke heller, att saken hastar så fort. Det kan för öfrigt vår vän justitierådet ställa i ordning. Allt hvad jag tills vidare vill säga, är, att icke blott min dotter, som jag trodde vara försörd, åter har tagit fast uppehåll i mitt hus, utan att hon tillika för med sig ett barn, utan att i någon mån kunna bidraga till utgifterna i huset.

— Jag har verkligen icke haft aning om, att du, mamma —

— Kära barn, vi äro nu en gång för alla

icke så eteriska varelser, att vi kunna se bort från livets praktiska kraf. Det skulle vara enfaldigt, om vi ville sluta ögonen till för det faktum, att du är helt och hållet medelös, och att min lilla förmögenhet icke tillåter mig att lefva på stor fot. Du måste hjälpa till i huset och själf passa din kära pojke.

— Hvad? Skall Lina uppsägas.
— Det kan icke ske annat.

— Men Kristian har så vant sig vid henne. Mamma drog på axlarna. Du kan icke begära, att jag till på köpet för din skull skall hålla ett tjenstehjon, som icke en gång har tillräckligt att göra. Vi måste inskränka oss i hemmet för att kunna uppträda passande utom hus.

— Om jag hade vetat, att jag föll dig så mycket till last, mamma...

— Nå —?

— Du har aldrig så mycket som antyd, att du kunde sakna något, tvärt om låta hela världen tro —

— Naturligtvis. Man skall icke blotta sig för folk. Det var jag skyldig din afidne fader och min familj. För öfrigt är det icke heller tal om umbärande. Vi äro blott nödsakade till att försigtigt öfvergeva våra utgifter. Vi kunna icke hafva det som i ett välmående köpmanshus.

Den unga hustrun var nästan gråtfärdig. Du tycktes vilja förebrå mig, sade hon, att jag har öfvergifvit det för att falla dig till last tillika med mitt barn.

— Jag förebrår dig intet, svarade mamma i en sträng ton; men för att undvika allt missförstånd, gör jag dig uppmärksam på, att det är jag som sörjer för huset, och att du som dotter i huset åter måste rätta dig efter mina önsknings. Vi kunna sedan närmare tala om dina handpenningar.

Nu bröto tårarne verkligen fram. Du vill väl icke behandla mig som ett litet barn, mamma! Men jag kan ju arbeta. Jag skall nog kunna förtjena så mycket, att Kristian i alla händelser icke är hänvisad åt din barmhertighet.

Kansliråddinnan rynkade pannan. Hvad är det för ett språk du för! Du vet, hur mycket jag håller af poiken. Jag hoppas, att du genom lugn överläggning skall finna, att jag har rätt i allt.

— Jag har blott allt för ofta gifvit dig rätt.

— Gent emot dina svagskor, eller hur?

— Gent emot min man.

— Se bara på! Det var något nytt. Hon reste sig upp. Om du samtycker därtill, ombejörja vi köket skiftevis hvar sin vecka. Jag skall börja.

— Som du vill.

Kansliråddinnan lämnade rummet. Julia såg efter henne med ytterst blandade känslor. Hon hade nu icke tänkt på allt-sådant. En fränskid hustru!

III.

Hade fru Julia i en melankolsk stämning väntat tillbaka från den rättsförhandling, vid hvilken hon efter justitierådets utsago hade uppträdd så "tapper", så utövade händelsen på Holder närmast en verkan, som icke var att vänta efter hans milda uppträdande.

I alla händelser kunde systrarna icke strax blifva kloka på honom.

Hans lugn och betänksamhet syntes uttömd. Han arbetade sig förmilgen upp till en rasande sinnesstämning. Jag är ingen man! utbrast han. Hafven i hort det? Och det måste jag låta mig sägas inför rattens medlemmar. Jag är ingen man!

— Men, kära bror, hviskade Cornelia, hur kan du bli så altererad däröfver? En hvar som känner dig —

— Och högaktar dig — supplerade Eleonora.

— Och älskar dig, fortfor Cornelia, vet, hvilket trofast, märligt hjärta, som klappar i ditt bröst.

— Det sägen I, snäste Holder. Men Julia känner mig bättre. Och hon har på sätt och vis rätt. Jag har låtit mig stå under, så att säga, förmynderskap af er. Det kom sig därpå, att vår-mordog tidigt och I voro åtskilliga år äldre än jag, och att vår far behandlade mig som ett barn, så länge han lefde. Och det blef icke annorlunda. Jag har alltid sagt ja till allt hvad ni ansågo för bra, och helt och hållet vant mig af att hafva en mening. Att jag förde en hustru i huset, var er alls icke till pass; det har jag väl märkt. Och det är likväl sant, att I alltid med lit haften stått er mellan henne och mig. Jag ville lefva i fred och gaf alltid efter för er. Julia var så ung och oerfaren. Men hon hade säkerligen funnit sig i sina pligter som husmoder, om I hade låtit henne handla och verka själfständigt. Det medförde allt fara för ert regemente.

— Men Fran —! utropade de båda unisont, alldeles förstenade af fasa, och Cornelia tillade: Hur kan du försonda dig så?

— Hafva vi icke lefvat tillsammans i kärlek och endragt? frågade Eleonora förebrående och med smältande röst.

— Och hafva vi någonsin haft annat för ögat än ditt bästa? fortfor Cornelia.

— Hafva vi icke burit din hustru på våra händer?

— Var det icke just vår afsigt att bevara henne för alla sammanstötningar med den råk verkligheten?

— Hafva vi icke alltid sökt påverka henne genom vänliga föreställningar?

— Och till och med burit fru kansliråddinnans förolämpningar med heroiskt tålmod?

— Det är nu tacken för vår oppoffrande tillgifvenhet.

— Ja, det är tacken.

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, tänderna, munnen och kroppen antiseptiskt fri från osunda sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bacillidömande smittoföregångande och luktnesandande toillet, rensat af allsamt förorening och anordning. — Öfverläg för infammasion i ögon, strupe och nas- och lifmoderkatarr. I drog- och toillet affärer, skolor eller bostäder i förskott med posten. Stor profass med "Health and Beauty" bok skickas gratis.

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna hufvud- och Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorier, undantagandes 8 och 20, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna utpagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyrtio år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Annålan för tillträde. Annålan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter. Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles fastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur lämpligt erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser. Nyanlända invandrare erhålla på inbörskontoret i Winnipeg eller Dominion Landkontoret i Manitoba och Nordvest Territorier underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; såväl klara underrättelser med afseende på land, skogs, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry, Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor.

(Forts.)